

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Virtute Ac Sacramento Pœnitentiæ Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XXXVII. Argumentum. De approbatione Confessariorum sæcularium disseritur in præsentī Decisione. Docetur, quod eorum approbatio requirit duo, scilicet judicium de idoneitate, & concessionem ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94661](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94661)

in *Vita Card. Baronis lib. 2. cap. 1. in fin.* Quod si pœnitentes sint personæ privæ, tenetur Confessarius ex iustitia, eos monere de obligatione adimplendi vota, si quæ emiserint, iuramenta, promissiones, aut præteritas Sacramentales satisfactiones; ad tollenda, seu reparanda scandala, si quæ intulerunt; ad corripiendos delinquentes, si ad eorum spectet officium; & præcipuè ad restitutionem famæ, aut bonorum, si in his aliquem læserunt; nec non ad eosdem pœnitentes retrahendos à negotiis illicitis, & à contractibus usurariis, in quibus si sint renitentes, absolutionem omnino debet denegare; ut latè DD. apud Salmanticen. d. cap. 12. punct. 3. à num. 32. & seqq.

- Sed hic duo oriuntur dubia, Unum est, si
- 10 Confessarius omittat obligare pœnitentem ad restitutionem, an teneatur ipse restituere. Multi multa dicunt; ut videre est apud Dianam *part. 2. tract. 16. resol. 1.* reposita in *Coordinato d. tom. 1. tract. 6. resol. 22.* Resolutio vera est, quod si positivè dixerit ex ignorantia pœnitenti, non teneri restituere; monere debet pœnitentem de suo errore; & eum onerare ad restitutionem; quod si amplius reperire non possit pœnitentem, remanet obligatus ipse Confessarius ad illam. Si autem omisit tantummodò eidem pœnitenti hanc obligationem exprimere in Confessione; sunt hinc inde opiniones, ut referunt Eminentiss. Cardin. de Lugo d. *disp. 22. à num. 60. & seqq.* ac Salmanticenses d. *tract. 6. cap. 12. à num. 50. § 1. & § 2.* Alterum dubium est, si Confessarius dicat aliquam actionem, seu contractum esse peccatum mortale; pœnitens verò asserat ex studio factò, seu ex consilio ab aliis sumpto, non esse mortale peccatum; an Confessarius possit, & debeat adherere opinioni pœnitentis, & eum contra suam opinionem absolvere; alii negant, alii affirmant, quos cumulat Diana *part. 2. tract. 13. resol. 11.* quæ fedet in *Coordinato tom. 8. tract. 1. resol. 6.* nec non Salmanticenses d. *cap. 12. num. 42. & seqq.* ubi tres opiniones referunt. Apud me prævalet distinctio Eminentiss. Cardin. de Laureà *disp. 21. de pœnit. art. 4. §. 4.* quæ est huiusmodi: In iis, quæ respiciunt essentiam Sacramenti, potestatem, ac facultatem Ministri, nec non dispositionem pœnitentis, non tenetur Confessarius sequi opinionem illius, sed suam. At in aliis dubiis de agibilibus, puta de obligatione jejunandi, de iustitia Contractus, de gravitate vel levitate peccati, potest Confessarius sequi opinionem pœnitentis, sua propria postposita, si vult; dummodo sibi ostendat, eam esse probabilem; & tanquam talem approbari à Doctoribus fide dignis. Sed quibus rationibus suadebit sibi ipsi
 - 12 Confessarius probabilitatem assertam à pœnitente Quis ignorat, materiam de probabilitate opinionum esse pelagum sine fundo? Quis adorsus est legere Pagnanum dissentientem de opinione probabili in *cap. Ne innotatis, de Constit. à num. 13. usque ad num. 493.* & non remansit obtusus? Et qui non obtusior percurrendo Caramuelè loquentem de Probabilitate vel studendo integris voluminibus Bordoni, Thyrsi Gonzalez, & Joannis de Cardenas in Crisi Theologica de eadem materia? Idcirco pœnitens rejiciendam cenfeo doctrinam Summæ Dianæ *Verb. Opinio probabilis num. 6.* & esse amplectendam illam prædicti Thyrsi Gonzalez, Præpositi Generalis Societatis Jesu; qui in tractatu de recto Usu opinionum probabilium *Differt. 14. cap. 9. §. 4. num. 126.* ita concludit; Quando opinio Confessarii est in se probabilior,

seu communior inter Authores Classicos, & alium de post diligentem veritatis inquisitionem, circa passionem, & culpam, ille iudicat esse veram ob fundamenta rationis, quæ ipsi videntur manifestè urgentiora omnibus rationibus, quibus nititur Pœnitentis opinio; tunc non potest absolvere pœnitentem, quamvis ille bonafide amplexus fuerit sententiam contrariam. Utinam, non reperiantur Confessarii, qui vel ex defectu studii, vel ob humanos respectus opinionem pœnitentium contractus usurarios practificantium, & licitos esse prætendentium, approbaverint, irreparabili cum detrimento suarum animarum. Oh quanti reperiuntur de illis, de quibus ut testatur Molina *tom. 4. de iust. & iure tract. 3. disp. 38. num. 3.* Elisabeth Regina Lusitanæ dicebat: *Se, scilicet, nunquam consuluisse Medicum, jurisperitum, aut Theologum, qui ei non respondisset, quod ipsa fieri optabat.*

DECISIO XXXVII.

ARGUMENTUM.

De approbatione Confessariorum sæcularium disseritur in præsentī Decisione. Docetur, quod eorum approbatio requiritur duo; scilicet iudicium de idoneitate; & concessionem Jurisdictionis pro pœnitentibus absolvendis. Qualiter approbentur Parochi; nec non simplices Sacerdotes. Utrum approbatio faciendā sit ab Episcopo Confessarii, vel Pœnitentis, vel Loei, in quo audiendā est Confessio. An dentur Casus, in quibus Sacerdos non approbatus possit absolvere. Abbates habentes territorium separatim approbant Confessarios; Non etiam Monasteria, & Capitula pro Ecclesiis Curatis de eorum Mensa. Parochi num possint assumere in Confessarios Sacerdotes approbatos tantum quo ad scientiam? quando expiret facultas audiendi Confessiones.

SUMMARIUM.

- 1 Approbatio Confessarii necessaria pro validitate Absolutionis.
- 2 Approbatio Confessarii importat Actum intellectus, & voluntatis in approbante. & num. 3. & 6.
- 4 Iudicium de idoneitate quale esse debeat? interius vel exterius?
- 5 S. Teresa dictum de Confessariis parum doctis.
- 7 Jurisdictio est necessaria in Confessario.
- 8 Doctores expressè loquentes de iudicio idoneitatis & de danda jurisdictione Confessario.
- 9 Approbatio ad Confessiones fit duobus modis. Et quibus?
- 10 Institurio alia Authorizabilis, alia Collatoria tituli.
- 11 Parochus eo ipso qui fit est approbatus ad Confessiones.
- 12 Parochi de consuetudine audiunt Confessiones in tota Diocesi.
- 13 Parochus in aliena Diocesi an possit absolvere suum subditum?

14 Confessarii

- 14 Confessarii simplices quomodo deputentur?
- 15 Approbatio confessoriorum potest committi ab Episcopo cuicumque viro docto.
- 16 Confessarii approbantur vel indefinitè, vel ad tempus limitatum.
- 17 Appellatio duorum simplicium Capellanorum ob denegatam licentiam audiendi Confessiones.
- 18 Rationes denegandi licentiam audiendi Confessiones ignorantibus.
- 19 Approbare Confessarios ad quem spectet?
- 20 Episcopi approbant omnes Confessarios in sua Diœcesi.
- 21 Moralista corrigendi circa eorum dicta de approbatione Confessoriorum.
- 22 Abbates habentes territorium separatim, & Jurisdictionem quasi Episcopalem approbant Confessarios.
- 23 Capitula, ac Monasteria in beneficiis sibi unitis non approbant Confessarios.
- 24 Farra Ecclesiæ Curata de mensa Capituli Paduanæ Litigium super approbatione illius Curati.
- 25 Parochiani possint assumere in Confessarios Sacerdotes approbatos quoad scientiam tantum? Et quod non. Num. 26.
- 26 Casus non veri, in quibus Moralista docent: non requiri approbationem Confessarii pro absolutione à peccatis.
- 27 Articulus, & periculum mortis non eget Confessario approbato.
- 28 Confessarius non approbatus an præsentem approbato absolvere possit in articulo, vel periculo mortis?
- 29 Angeli an possint absolvere à peccatis?
- 30 Approbatio pro Confessionibus quando expiret?
- 31 Dubitans an sit expirata licentia Confessionis, an possit absolvere consistentem?

PRæter probitatem, scientiam, prudentiam, ac iustitiam, quæ requiruntur in Sacerdote Confessario pro recta administratione Sacramenti Pœnitentiæ; opus est Approbatione, quæ est quantum Requisitum necessarium pro validè administrando prædicto Sacramento. Pro ejus intelligentia hic duo sunt repetenda, ac rememoranda, quæ diximus supra: Unum in Dec. XV. n. 28. quod nomine approbationis pro Confessionibus audiendis veniunt duo actus; primus scilicet intellectus, quo Prælati judicat Sacerdotem idoneum quo ad scientiam, & mores; secundus voluntatis, quo ei concedit Jurisdictionem, facultatem, ac potestatem absolvendi pœnitentes à peccatis in foro Sacramentali; quamvis enim antiquitus plures DD. opinarentur, quemlibet Sacerdotem complete ordinatum posse quoscunque pœnitentes à peccatis absolvere absque alia licentia Superiorum, hæc opinio fuit damnata tum in Concilio Florentino in Decreto Eugenii IV. tum in Concilio Tridentino sess. 14. cap. 7. ubi definitum fuit: Nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam aut subdelegatam non habet Jurisdictionem; quod est alterum rememorandum à nobis dictum supra in Decif. XIX. num. 31. & 32. Igitur Sacerdos Confessarius, ut validè absolvat pœnitentes idoneus ad Confessiones audiendas judicari debet à Superiore, & ab eodem recipere jurisdictionem, & facultatem absolvendi, & utrumque includitur in approbatione, quam ad hunc effectum indixit, tanquam conditionem, sine qua non, idem Concilium Tridentinum in sess. 23. cap. 15. his verbis: *quævis Presbyteri in sua Doct. Clericali Tom. I. Lib. IV.*

ordinatione potestatem absolvendi à peccatis accipiant decernit tamen Sancta Synodus, nullum, etiam Regularem, posse Confessiones Sacularium, etiam Sacerdotum audire; nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si ita illis videbitur, aut idoneus judicetur: & approbationem, quæ gratis detur, obineat; privilegiis, & consuetudine quacunque, etiam immemoriali non obstantibus.

His rememoratis, agendum est in præsentem de Approbatione Confessoriorum Sacularium, tanquam requisito simpliciter necessario pro Confessionibus audiendis; nam de eadem approbatione pro Confessariis Regularibus separatim est differendum. Videbimus itaque

Primo: Quid approbatio Confessoriorum?

Secundo: Quibus modis fiat?

Tertio: A quibus sit facienda?

Quarto: Quibus in casibus non sit necessaria?

Quinto: Quando jam facta expiret?

Quo ad primum. Approbatio Confessarii est iudicium de ejus idoneitate quo ad scientiam, & probitatem; simulque concessio Jurisdictionis pro audiendis, ac absolvendis pœnitentibus in foro interno, ac Sacramentali. Dicitur, eam esse iudicium; quia est actus intellectus cognoscere, an Sacerdos, qui petit facultatem audiendi Confessiones, sit idoneus ac habilis scientia ac probitate, per reflexionem ad ejus responsa, si examinetur; vel ad ejusdem studia, operationes, ac actiones, si sint notoria; siquidem duæ sunt operationes intellectus, ut ait Arist. libr. 3. de Anima cap. 5. tex. 21. id est simplex apprehensio, in qua non datur veritas, aut falsitas; & reflexio ad diversos conceptus, in qua fit compositio, conducent ad eruendam veritatem, vel falsitatem. Reflexendo igitur Superior, qui debet approbare, ad interrogationes, & responsa approbandi; siue ad ejus litteraria exercitia alio modo sibi cognita; concludit in suo intellectu an idoneus sit, vel non, ad administrandum Sacramentum Pœnitentiæ; & juxta iudicium suum interius, ipsum exterius approbat, dicendo, ac declarando, eundem esse, vel non esse idoneum.

Hic autem quærunt DD. An si Episcopus in mente sua aliquem judicet inhabilem; voce tamen vel scripto idoneum proferat, eique approbationem ac facultatem concedat, valida sit approbatio, dum Episcopus fictionem suam non declarat? Alii negant, illam approbationem esse validam, dicentes, quod Concilium Tridentinum requirit approbationem cum iudicio idoneitatis, & iudicium idoneitatis cum approbatione, Ita Reginaldus libr. 1. num. 197 & Bonacina de Sacram. Pœnit. disp. 5. quest. 7. punct. 4. num. 29. Alii tamen verius affirmant, quia ex instituto Ecclesiæ attendendum est iudicium exterius, non autem interius; & si aliter fieret, quilibet esset expositus infinitis scrupulis, & dubitationibus circa validitatem Confessionis, ideo valida erit prædicta approbatio quamvis Episcopus peccaret. Ita Suarez disput. 28. sect. 5. numer. 7. Eminentiss. Cardinalis de Lugo disput. 21. numer. 25. & Salmanticenses alios allegantes de Sacram. ingenere d. tract. 6. cap. 11. num. 91.

Ulterius dicitur, prædictum iudicium esse debere quo ad scientiam ac probitatem; quia utraque necessaria est in Confessario ad bene administrandum Pœnitentiæ Sacramentum, ut ostendi-

mus in præcedenti Decis. XXXVI. num. 3. & 4. ubi DD. quibus addendus est Nicolius in *Floſculis Verb. Confessariorum* num. 11. & 12. referens hoc dictum S. Theresiæ in cap. 5. ejus vite: *Experientia didici, meliores esse Confessarios, alias virtutibus, sanctisque moribus præditos, si nihil habeant litterarum, quam si parum; nam nec illi confessi fuissent de seipſis, & potius interrogassent, seu consulissent eos, qui multa sciunt, nec ego de ipsis confisa fuisset. Egregie, ac eminenter docti numquam me fefellerunt. Mediocres non credo, me decipere voluisse, sed plura nesciebant.* Dicitur, simulque concessio Jurisdictionis pro audiendis, ac absolvendis pœnitentibus. Quoniam ut dictum est supra, non sufficit, quod Superior judicet Sacerdotes sæculares habiles, & idoneos ad audiendas Confessiones per actum sui intellectus, sed opus est, ut addat actum voluntatis, impertiendo, ac concedendo iisdem suam Jurisdictionem, potestatem ac facultatem ligandi, ac solvendi pœnitentes suæ Diœcesis sibi subditos. Aliud enim est judicare idoneitatem per actum Intellectus, & aliud est concedere potestatem, facultatem, & Jurisdictionem per actum voluntatis; qui sunt duo actus inter se distincti, etsi adinvicem subordinati, ut primum præcedat actus intellectus judicando circa habilitatem, atque idoneitatem volentis audire Confessionem; deinde subsequatur actus voluntatis concedentis necessariam Jurisdictionem, ac potestatem administrandi Sacramentum Pœnitentiæ; quod, (ut pluries notatum est) cum sit institutum à Christo sub forma judiciali ad ligandum, vel solvendum pœnitentes à peccatis, quæ confitentur; non potest exerceri à simplicibus Sacerdotibus, quamvis habeant characterem, & clavem ligandi, atque solvendi sibi consignatam in sua ordinatione, nisi subinde sibi consignentur subditi, & tradatur Jurisdictio eosdem judicandi; prout in profanis observatur, quando quis fit Doctor in publica Academia; constituitur enim capax judicandi, ac dirimendi lites civiles, ac criminales in foro; at ad actuale exercitium judicandi devenire non potest, donec à Principe, vel à Civitate sibi non fuerit traditum officium, atque potestas judicandi; ut latissimè, ac novissimè probat Eminentiſſ. Cardin. de Laureæ de *Sacram. Pœnitent. disp. 18. art. 7. per totum, & disp. 19. art. 3. & Salmanticenses d. tract. 6. c. 11. num. 5.*

Inſiciari non possumus, quod Moralistæ solliciti non sunt, hos duos actus Intellectus, Voluntatisque in Superiore, Sacerdotes ad Confessiones audiendas approbante, distinguere; sed eosdem complicant in verbo *approbationis*; per illud supponentes utrumque actum; nihilominus non desunt aliqui, à quibus utriusque actus essentia diversa proditur; & utriusque necessarius concursus pro completa approbatione Confessarii indicatur. Petrus Murga loquens de approbatione ad curam Animarum de *Menſa Monasterii*, in suo libro de *Jure & Potest. Parochi* part. 1. quest. 2. Divis. 2. num. 28. ita scribit: *Approbatio autem Episcopi, de qua num. 25. ut bene docet Marc. Vital. in Arca Vitali tit. de Jurisd. Inquisit. num. 12. & Thomas del Bene de Immunit. Eccl. tom. 2. cap. 14. dub. 18. sect. 11. num. 38. & 46. quem omnino vide, non est Jurisdictionis collatio, sed idoneitatis declaratio, & quasi justa sententia, quia approbatio actus est intellectus; collatio verò Jurisdictionis est voluntatis actus.* Idem advertendum

esse dicit Layman de *Sacram. Pœnitent. lib. 5. tract. 6. cap. 11. num. 7.* in verbis: *Distinguendum est inter approbationem, & delegationem Jurisdictionis, quia ut rectè ait Lamas part. 1. Method. cap. 6. §. 5. Approbatus Ordinarii judicio, sive sufficiens declaratus non eo ipso Jurisdictionem recipit: approbatio enim est actus intellectus, utpote judicium, sive sententia. Traditio autem Jurisdictionis debet esse actus voluntatis Superioris.* Concordat testimonium Pauli Squillantii in tractat. de *Obligat. & Privileg. Episcoporum* part. 3. cap. 39. num. 1. ita loquens: *Hujusmodi tamen Episcopi approbatio non est delegatio Jurisdictionis; sed aliquid prævium ad illam; cum approbatio nil aliud sit, quam quedam publica sententia, seu authenticæ attestatio de sufficientia illius Sacerdotis ad audiendas Confessiones, quam S. Concilium Tridentinum voluit esse necessariam dispositionem, ut simplex Sacerdos sit proxime capax hujus Jurisdictionis.* His omnibus addendus est Eminentiſſ. Cardin. Capisacchius in *Q. Q. Theologicis quest. 1. p. 42. col. 1.* ita distinguens: *Animadvertendum tamen Jurisdictionem, seu potestatem absolvendi Sacramentaliter à peccatis non conferri per approbationem, qua quis in Confessarium approbatur. Approbatio enim per se nullam confert Jurisdictionem; atque ideo illa sola non sufficit ad audiendas Confessiones. Igitur præter approbationem requiritur Jurisdictio, quæ confertur, cum sacerdos Juridice deputatur ad Confessiones audiendas: quod contingit, quando beneficium Pastorale confertur, aut alioquin conceditur potestas audiendi Confessiones.* Itaque extra omnem controversiam esse debet, quod approbatio Confessarii per ejus Superiorem faciendi requirit duos actus; Unum intellectus, quo judicetur, & declaretur idoneus; Alterum voluntatis, quo ipse Superior impertiat illi Jurisdictionem, potestatem scilicet, ac facultatem pœnitentes ligandi, atque solvendi.

Quo ad secundum; si quærimus, quot modis hæc approbatio fiat; respondetur, eam fieri duobus modis; Uno, per collationem beneficii Curati; altero per simplicem concessionem Episcopi, quæ vocatur simplex delegatio, aut deputatio ad Confessiones audiendas. In collatione beneficii intervenit uterque actus intellectus, ac voluntatis supra explicitis; quia præmittitur concursus ad præscriptum S. Conc. Trid. sess. 24. de *reform. cap. 18.* in quo per examinatores Synodales in præsentia Episcopi, aut ejus Vicarii fit experimentum idoneitatis concurrentium quo ad scientiam, probitatem, & prudentiam ad regimen Animarum, & per consequens ad audiendas Confessiones; & ita fit judicium super eadem idoneitate: Jurisdictio postea conceditur pro administratione Sacramentorum; & sic pro absolvendis pœnitentibus à peccatis per collationem beneficii curati & per institutionem Sacerdotis præelecti in illo; quæ quidem cum per beneficialistas dividatur in duas species; itaut una sit collatio, & institutio autorizabilis; & alia simplex collatoria tituli ad tradita per Loterium de *Re benefic. libr. 1. quest. 33. num. 99.* hæc fecunda spectare potest non solum ad Papam, & ad Episcopum; sed etiam ad Monasteria, & ad Capitula habentia Jus conferendi beneficia, quamvis sint de eorum mensa; ea ratione, quia subiectum talis collationis sunt fructus ejusdem beneficii, ad quos percipiendos jus, facultas, ac potestas recipitur ab iisdem Monasteriis, ac Capitulis. At collatio, ac institutio pri-

primæ speciei, dicta autorizabilis, fit à solo Episcopo; ejusdem enim collationis, ac institutionis subiectum est simplex cura, ac regimen populi; qui cum sit subditus Episcopo, ab ejus Jurisdictione dependet concedere potestatem Parocho instituto absolvendi populum ipsum à peccatis; ut antea docuerat idem Loterius *d. libr. 1. quest. 25. num. 13.* & novissimè tradidit Eminentiss. Cardin. de Luca in *Theatro Veritatis, in tract. de Parochis, disc. 12. num. 3.* & de Jurisdictione, *disc. 14. & 15.* Quæ potestas autorizabilis provenit immediatè in Parochum à Papa, quando à Sede Apostolica obtinet beneficium ob supremam Jurisdictionem, quam habet Summus Pontifex super omnes Ecclesias totius Orbis Christiani. Loterius *d. libr. 1. quest. 8. num. 52.* ita tamen, ut Parochus in suo ministerio sit subordinatus Episcopo.

Hinc certum est apud omnes Theologos tam Scholasticos, quam Moralistas, quod statim ac quis obtinet beneficium Parochiale censetur eo ipso approbatus ad Confessiones audiendas. Floronus de *Castibus reservat. part. 1. cap. 4. §. 12. num. 2.* Barbosa plures DD. cumulans ad *dict. sess. 23. Concil. Trident. cap. 15. num. 17.* bene advertens, quod licet stricte loquendo, & attento rigore antiquorum Canonum, Parochus non possit audire Confessiones, nisi eorum, qui habitant in ejus Parochia, prout servatur circa Baptismum, Sacrum Viaticum, Extremam unctionem, ac Matrimonium; nihilominus de universali consuetudine ubique, scientibus, ac approbantibus eam Episcopis, introducta, atque firmata, omnes Parochi audiunt Confessiones quorumcumque poenitentium ad se confluentium, non solum in eodem Oppido, ac Civitate, in qua habent beneficium; sed etiam per totam Diocesim sui Episcopi; imò etiam in Ecclesiis alterius Diocesis positis in confinio Diocesis propriæ, ut affirmat servari in Hispania, Gallia, Lusitania, & aliis Regnis idem Barbosa ad *d. sess. 23. cap. 15. num. 19.* & concordat Eminentiss. Cardin. de Lugo *disput. 11. num. 11. & seqq.* nec non praxis hujus Patavinæ Dioceseos. Sed utrum Parochus in aliena Diocesi possit absolvere Sacramentaliter suum subditum absque licentia Ordinarii illius Diocesis? Concedunt omnes Moraliste, quos allegant Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 11. num. 55.* & Barbosa ubi proximè *num. 20.* extendentes hanc suam assercionem etiam ad simplicem Confessarium, circa subditos illius Diocesis, in qua ipse est approbatus, repertos in aliena Diocesi; quod minimè esse verum constabit ex infra dicendis *num. 20.* Porro post dimissum beneficium non posse amplius à Parocho audiri Confessiones, nisi obtineat novam facultatem ab Episcopo, docent concorditer omnes DD. apud Barbosam *de Parocho, cap. 19. num. 6.* & ad Concilium Tridentinum *d. sess. 23. cap. 15. num. 21.* Reginaldus *d. libr. 1. num. 190.* ac Eminentiss. Cardin. de Lugo *d. disp. 11. num. 8.*

Alter modus approbandi Sacerdotes sæculares ad Confessiones audiendas est per simplicem delegationem, quæ passim practicatur, & fit ab Episcopis; concedendo licentiam simplicibus Sacerdotibus Capellanis coadjuvandi Parochos in administratione Sacramenti Poenitentiae; & fieri potest hæc delegatio, vel *prævio examine*, ut plerumque fit super scientia, & idoneitate Capellani; vel etiam *sine examine*; quando ejus doctrina est no-

ta Episcopo, qui non est adstrictus facere dictum examen; dicente Concilio in *d. sess. 23. cap. 15. Si ita illi videbitur.* Item non est obligatus Episcopus examinare, approbare, & Jurisdictionem, facultatemque audiendi Confessiones concedere per se ipsum; quia cum hi omnes actus sint actus ordinariæ suæ Jurisdictionis Episcopalis, ut bene advertit Jordanus *tom. 1. lib. 3. tit. 4. n. 108.* ubi Sotus in *4. dist. 18. quest. 4. art. 3.* & Barbosa *de Offic. & Potest. Episc. alleg. 25. num. 3.* potest eos committere non solum Vicario suo Generali; sed cuicumque alteri viro, de cujus doctrina, justitia, & integritate certitudinem habeat, ut notat Diana Coordinatus *tom. 1. tract. 3. resol. 26. num. 14.* desumpta ex veteri in *part. 11. tract. 4. resol. 16.* Ideirò pluribus ab hinc annos, cum ab Eminentissimo, ac Reverendissimo D. Gregorio Cardinali Barbado sanctæ mem. Episcopo Patavino demandata mihi Auditori suo fuisset generalis facultas tum examinandi, tum approbandi ac mandata subscribendi pro confessionibus audientibus, quoscunque simplices Confessarios, murmurabat de hac commissione Vicarius Generalis, quem Eminentia sua nimis desidem repererat in iisdem Confessariis examinandis; sed obmutuit visis supradictis auctoritatibus, ac præcipuè punctuali doctrina Eminentiss. Cardin. de Lauræa *de Sacram. Poenitent. disput. 20. art. 3. num. 198.* affirmantis, quod ubique Episcopi ob plurimas suas alias occupationes, judicium de habilitate Confessariorum mutant ab alio examinatore, cui committunt suam auctoritatem pro examinandis, & approbandis iisdem Confessoribus; ac illis, si idoneos reperiant, jurisdictionem absolvendi poenitentes impertiendi.

Ceterum hæc simplex delegatio Capellanorum, ac Sacerdotum pro confessionibus audiendis fieri potest vel ad tempus indefinitum, vel ad tempus limitatum juxta beneplacitum Episcopi, vel ejus Vicarii, aut Ministri; habito respectu ad sufficientiam Sacerdotis eandem delegationem petentis; sed ex universali consuetudine omnium Episcoporum hodie Confessariis secularibus non datur facultas audiendi confessiones, nisi ad annum, ut testatur Nicolius in *Lucubrat. Canonis lib. 5. tit. 38. sub num. 9.* qua finita, & tempore transacto, non possunt amplius confessiones audire, nisi iterum compareant pro nova licentia, prævio novo examine, si ita videatur Episcopo, vel ejus Ministro deputato; qui si repererit ipsum comparentem defecisse in scientia, ob derelictum studium, (ut sæpè accidit,) poterit eum reprobare, & absque petita facultate dimittere; ut frequenter mihi convenit facere, dum supradicto munere Auditoris, & Approbatoris Confessariorum hujus amplissimæ Diocesis Patavinæ fungerer; & neminem, nisi præmisso examine approbarem, juxta præscriptum Eminentiss. Domini mei Cardinalis. Nec tacenda est arrogantia duorum Capellanorum Villarum Brudiginis, ac Campaneolæ, qui cum aliis fuissent approbati à Vicario Generali ad audiendas Confessiones per annum; at à me reperti penitus ignorantes fuissent in petitione novæ licentiæ rejecti, dicto anno transacto, appellarunt ad Metropolitanum, prætendentes cogere Curiam Eminentissimi D. Cardinalis Episcopi Patavini ad novam approbationem iisdem concedendam: at disputato hoc articulo, fuerunt per Metropolitanum licentiati, & in expensas condemnati, vigore ju-

zium, ac rationum per me in sequenti scriptura deductum.

18 Illustrissime, ac Reverendissime Domine. Perpetuam agunt Capellani Villarum Brudiginis, & Campanicollæ præsumentes obtinere per viam appellationis facultatem audiendi confessiones ab hac Curia Episcopali Patavina, innixi approbationibus in antea à Vicario Generali concessis; siquidem cum ipsæ fuerint ad tempus limitatum, quod jam expiravit, habentur tanquam non concessæ. Barbosa ad Concil. Trid. sess. 23. cap. 15. num. 42. & 45. Garzias de Benefic. part. 1. cap. 2. num. 87. Eminentiss. Cardin. de Lauræa de Sacram. Pœnit. disp. 20. num. 179. & declaravit Sacra Congregatio Concilii in una Patavina 7. Januarii 1654. quam testatur Nicolius in Lucubrat. Canon. libr. 5. tit. 38. n. 9. Neque cogi potest Emin. Episcopus Paduanus ad eos noviter approbandos pro confessionibus audiendis, quia approbatio simplicium Capellanorum, quales sunt supradicti duo, ad dictum munus, est actus pendens à libera voluntate Prælati, qui potest concedere uni Jurisdictionem fori interni supra gregem suam; & alteri eam negare juxta suum beneplacitum, ut eruditè demonstrat idem Eminentiss. Cardin. de Lauræa d. disp. 20. num. 180. & 187. ac etiam 198. & nulla lex reperitur, vel divina, vel humana quæ ad hoc adstringat Episcopos; ut doceant omnes Theologi, & Canonistæ relati à Coronio in Controversiis Illustr. libr. 2. Controver. 7. cap. 3. num. 41. & cap. 4. num. 80. & 81. & à Nicolio d. lib. 5. tit. 38. num. 9. ubi testatur, talem esse usum Urbis, & Orbis.

Et hæc veritas eo magis procedit in casu nostro attenta ignorantia, ac insufficiencia dictorum Capellanorum, qui denuò examinati, reperti sunt ignorare ea, quæ necessariò scire debent pro recta administratione Sacramenti pœnitentiæ; ob quam imperitiam ne dum simplices Capellani, ut sunt antedicti, sed etiam Parochi perpetui Ecclesiarum suspendi possunt ab Episcopis à confessionibus audiendis, tam in Visitatione, quam extra; & docet Fagnanus in cap. Accepimus. num. 46. De Aetate, & Qualit. & declaravit S. Congregatio die 15. Januarii anno 1667. teste Pignatello tom. 1. Consult. 132. num. 7.

Neque se tueri possunt præsumpta sufficiencia ex approbationibus habitis à Vicario Generali præteritis annis: Quia, præterquamquod eos approbavit vel nullo, vel levissimo præmissio examine; eo tamen non impeditur Episcopus, quin possit iterum illos examinare; præcipuè completo tempore, ad quod fuerunt approbati; & casu quo eos non reperiat idoneos; nihil obstat, quod possit, immò quod debeat eos reprobare, ad tradita per eundem Fagnanum ind. cap. Accepimus. n. 15. 45. & 47. De Aetate & Qualit. per Barbofam Decif. Apostolic. Collect. 38. n. 7. & novissimè per prædictum Emin. Card. de Lauræa ind. disp. 20. num. 53.

His rationibus & auctoritatibus motus Vicarius Metropolitanus Aquilejensis licentiavit eosdem Capellanos à petitis, illosque condemnavit in expensis, quas rigorosè exegit ab ipsis Promotor Fiscalis Patavinus, in pœnam temeritatis, ac ignorantie; & ad aliorum exemplum. Est igitur certa, & indubitata conclusio, quod simplices Confessarii sæculares admitti possunt ad munus audiendi confessiones non solum tempore indefinito; sed ad tempus limitatum, non excedens spatium unius anni; quo transacto revertentes pro nova approbatione, iterum examinari possunt; prout servatur in praxi;

potissimum super materiis, quarum in præteritis examine non habebant perfectam intelligentiam; de quibus ego, specialem memoriam tenebam in scriptis in libro particulari de Confessoribus intitolato; & hoc pacto, & persuprum menstruum harum Decisionum Clerus Patavinus celebris evasit in discussione casuum conscientie sub regimine Eminen. Cardin. Barbadii.

Quo ad Tertium, in quo quaeritur, à Quibus sit faciendæ prædictæ Confessoriorum approbatio. Non est dubitandum de potestate Papæ, qui per totum orbem terrarum approbare potest Confessarios. Suarez de pœnit. disp. 26. sect. 1. num. 3. ubi plures rex. allegat; & nos offendimus supra Decif. XIX. num. 31. neque de Cardinalibus, qui pro se ipsis & pro eorum familia deputare possunt in Confessarium propria auctoritate quemcumque voluerint Sacerdotem, à nullo alio Prælato approbatum, ut pluribus DD. citatis demonstrat Diana part. 1. tract. 4. resol. 13. quæ transiit in Coordinatum tom. 19 tract. 3. resol. 23. quapropter tota inspectio hujus quæstionis restringitur ad tres personas, videlicet ad Episcopum, seu Ordinarium; ad Monasteria, & Capitula habentia Ecclesias curatas sibi unitas, & de mensa pro audiendis confessionibus in iisdem Ecclesiis; & ad Parochos in deputazione Capellanorum, qui eos adjuvent in administratione Sacramenti Pœnitentiæ.

Circa primas personas, idest Episcopos, seu Ordinarios, certum est ex d. decreto Concilii Tridentini sess. 23. cap. 15. spectare ad ipsos examen, ac approbationem Confessoriorum; sed quia tres Episcopi possunt considerari circa administrationem Sacramenti Pœnitentiæ unus solius personæ; nempe Episcopus loci, in quo Sacramentum administratur; Episcopus, cui subditus est pœnitens; & Episcopus Superior Confessarii; magna est controversia inter Scholasticos, & Moralistas, quis horum trium Episcoporum debeat approbare Confessarium, tum quo ad idoneitatem, tum quo ad impertientiam ei Jurisdictionem, ut licitè, ac validè possit absolvere pœnitentem à peccatis. Quatuor opiniones refert Barbosa de Offic. & pot. Episc. alleg. 25. à num. 26. & seqq. Prima dicit, sufficere approbationem cujuscunque ex prædictis tribus Episcopis, Henriquez libr. 6. cap. 6. §. 7. & libr. 7. cap. 12. Valerius de Differ. utriusque fori. Verb. Absolutio. diff. 1. num. 62. Secunda requirit approbationem ab Episcopo ipsius pœnitentis, Gutierrez Q. Q. Canonic. libr. 1. cap. 27. num. 6. Tertia asserit necessariam esse approbationem Episcopi ipsius Confessoris, Reginaldus libr. 1. n. 185. Suarez disp. 28. sect. 8. à num. 3. Quarta tenet, requiri, quod Confessarius sit approbatus ab Episcopo Diocesano, idest ab Episcopo illius loci, in quo administratur Sacramentum Pœnitentiæ, & audiendæ sunt confessiones; & hanc amplectitur tanquam veriore iplè Barbosa d. alleg. 25. n. 30. eamque probat pluribus rationibus, ac Auctorum multitudine; & præcipuè ob declarationem Sacre Congregationis relata à Beja part. 4. Casu 20. Pers. Tandem, quæ dicit: Approbatum ab alio, quam à Valentino Episcopo, in Diocesi Valentina non censeri approbatum ab Ordinario. Aliam quoque declarationem refert iplè Barbosa sub num. 32. In una Calaguritana die 6. Junii 1608. quæ sic loquitur: Confessarius tam secularis, quam Regularis in una Diocesi approbatus ad audiendas personæ-

personarum secularium Confessiones, non potest in alia eisdem Confessiones audire absque Episcopi Diœcesis approbatione. Hanc eandem quartam opinionem tenet, & comprobat pluribus argumentis Emin. Cardin. de Lauræa disp. 20. de Sacram. Pœnit. art. 3. à num. 83. & seqq. illamque servat praxis totius orbis; & hisce temporibus non est recedendum ab illa; stante novissima Constitutione Clementis Papæ Decimi. Incipien. Superna &c. die 20. Maii 1670. in qua §. 4. ita decernit: *Ad hac Religiosos ab Episcopo ad Confessiones secularium in sua Diœcesi audiendas approbatos, non posse in alia Diœcesi eas absque Episcopi Diœcesani approbatione audire; quamvis pœnitentes subditi sint ejus Episcopi, à quo ipsi Religiosi jam fuerant approbati.* Et hæc determinatio circa confessorios Regulares multò magis comprehendit Confessorios Sæculares, adeò ut nunquam possint audire confessiones, nisi sint approbati, ac licentiam, facultatemque obtinuerint ab Episcopo loci, & Diœcesis, in qua sunt eas audiri: unde corrigendi sunt Moralistæ contrarium scribentes, & docentes, quòd Confessarii absque approbatione Episcopi loci, in quo volunt audire confessiones, possunt audire confessionem subditorum illius Episcopi, à quo fuerunt antea approbati; ita allerebat Tamburinus de Jure Abbat. tom. 2. disp. 6. quest. 14. n. 4. Diana Coordinatus tom. 1. tract. 3. resol. 9. 10. & 11. & alii ibi ab eo allegati; sed hæc assertio proscripta est in supradicta Clementina. Nomine verò Episcopi Diœcesani, seu loci veniunt etiam Abbates, & alii Prælati inferiores habentes Jurisdictionem quasi Episcopalem cum territorio, & populo exempto, ut bene notat idem Tamburinus d. disp. 6. quest. 11. Reginaldus lib. 1. num. 182. & Barbosa d. alleg. 25. n. 9. ubi nominat diversos Prælatos hujusmodi conditionis; & idem docent omnes Beneficialistæ, Campanil. in Divers. Juris. Canon. Rubric. 12. cap. 13. num. 76. Riccius in Decis. Curia Neapol. part. 4. Decis. 22. nu. 4. & Ciarlinus lib. 2. cap. 208. num. 46. prout etiam Vicarius Capitularis sede Episcopali vacante. Suarez disp. 28. sect. 5. n. 2. & Barbosa ibi supr. n. 10.

Circa secundas personas nempe Monasteria aut Capitula, quæ habent Ecclesias curatas sibi subiectas, unitas, ac de Mensa; dicendum est, eorundem Prælatos, Abbates, seu Archiepiscopos non posse approbare Sacerdotes pro audiendis confessionibus in iisdem Ecclesiis; sed debere illos eligere, ac præsentare Episcopo Ordinario loci, ut eos approbet, examinando illos quo ad idoneitatem; & subinde, si idoneos eos repererit, ut illis impertiat Jurisdictionem, ac facultatem absolvendi pœnitentes; ea ratione quia populus non est subiectus Monasteriis, vel Capitulis, sed ipsi Episcopo; ideò ab ipso tanquam proprio Pastore deleganda est potestas audiendi Confessiones suarum ovium; ac illas sacramentaliter absolvendi, ut eruditè disserit Eminentiss. Cardin. de Luca in tract. de Parocho disp. 12. num. 3. & in tract. de Jurisdictione disp. 14. & 15. Et hoc fuit unum ex tredecim Capitibus; in quibus diu litigatum fuit inter Curiam Episcopalem Patavinam, ac Capitulum Ecclesiæ Cathedralis, cui à nonnullis suis fuerat, spectare ad ipsum Capitulum dare facultatem administrandi Sacramenta, & audiendi Confessiones Curato, ac Capellanis in Ecclesiâ Parochiali Villæ Farræ Paduanæ Diœcesis, unita mensæ Capitulari ab Eugenio Papa IV. Anno 1439. ad hoc, ut ex ejus

fructibus augerentur distributiones quotidiana pro residentibus in Choro ejusdem Cathedralis, cum onere manutenendi in illa Parochum pro cura animarum, eligendum ab ipso Capitulo. Dicebant consultores prædicti Capituli, non posse Curiam Episcopalem approbare Curatum, ac Capellanos Ecclesiæ Farræ, nisi quo ad idoneitatem, ac doctrinam; quo verò ad Jurisdictionem, & potestatem administrandi Sacramenta, ac audiendi Confessiones, Jus esse in Capitulo, quia agebatur de Ecclesiâ sibi pleno jure incorporata, ac annexa; & ostendebant mandatum quoddam diei 8. Mensis Novembris anni 1604. in quo dicebatur, quòd Sacerdoti tunc electo per Capitulum, & per Curiam Episcopalem idoneo reperto, ipsum Capitulum dabat facultatem, ac licentiam exercendi Curam animarum Villæ Farræ, & in ea exercendi Sacramenta. Respondebant Curia Episcopalis defensores (inter quos egregius Advocatus Veneret Petrus de Marinis, morum integritate, consiliorum rectitudine, ac perorandi eloquentia, eruditione, ac energia præclarissimus) respondebant inquam, quòd concessio dictæ facultatis, ac licentiæ non poterat intelligi de facultate autorizabili, proveniente à Clavibus Ecclesiæ, & à jurisdictione spiritali super populum Villæ Farræ, quæ in solo Episcopo Diœcesano residet, & ab eo emanare debet, prout semper emanavit in approbatione facta Curatorum ejusdem Ecclesiæ quo ad utrumque effectum per duo sæcula, & ultra; & concludenter ipsa Curia Episcopalis demonstrabat, quòd Bulla Eugeniana Unionis concedebat Capitulo solum Jus colligendi fructus temporales Ecclesiæ Farræ, & Facultatem eligendi Curatum, illumque præsentandi Episcopo Patavino, ut ab eo approbaretur tum quo ad idoneitatem tum quo ad impertendam eidem Jurisdictionem, ac potestatem administrandi Sacramenta, & audiendi Confessiones fidelium ejusdem Villæ Farræ; prout in terminis loquitur Rota part. 1. Diversor. Decis. 758. & scribunt idem Eminentiss. Cardin. de Lugo d. discurs. 12. num. 3. de Paroch. & disp. 14. ac 15. de Jurisdictione, novissimè Pignatellus tom. 1. Consult. 136. num. 15. Addebat Curia Episcopalis, quòd etiam Unio fuisset facta pleno Jure quoad temporalia, ac spiritalia; adhuc remanente populo sub jurisdictione Episcopi ab eodem exigenda erat facultas audiendi confessiones ejusdem populi; in quem Capitulum nullam habet superioritatem; itaque neq. Dominus Archiepiscopus caput Capituli posset personaliter audire confessiones prædicti populi, aut exercitium Curæ animarum assumere sine licentia Episcopi, ut in puncto tradit Rota part. 4. recent. Decis. 448. num. 12. part. 5. tom. 1. Decis. 53. num. 37. part. 10. Decis. 83. num. 12. & coram Card. Seraphino Decis. 1009. num. 5. & testatur Dominus Turricellius J. C. Patavinus in tract. de Unione cap. 4. num. 45. Tandem eadem Curia ostendebat exemplum Abbatum Sanctæ Justinae de Padua; Canoniorum Lateranensium, Candianæ, ac aliorum habentium plures Parochiales sibi unitas pleno jure, ac de mensa, in quibus tamen sola electio Curatorum spectabat ad eosdem Abbates; approbatio verò quo ad idoneitatem, & quo ad autorizabilem ad Episcopum Paduanum propter prædictam rationem, quòd populi illarum Ecclesiarum sunt subiecti Episcopo, non autem ipsi Abbatibus. Quare Anno 1693, decisum fuit ad favorem Episcopi

in suprascripto jurgio approbationis Curati Villæ Farræ.

25 Circa tertias personas, nempe Parochorum, Moralista: ferè omne junctis pedibus descendunt in hanc assertionem, quòd Parochi possunt concedere Jurisdictionem, & facultatem audiendi Confessiones suorum Parochianorum illis Sacerdotibus, qui quo ad idoneitatem tantum fuerunt approbati ab Episcopo; ea ratione, quia Parochi habent ordinariam Jurisdictionem in suos Parochianos, qui autem habet Jurisdictionem ordinariam, potest eam alteri delegare. *cap. Inter cetera. De Offic. Ordinari.* Suarez de Pœnitent. d. disp. 26. sect. 1. num. 3. Navarrus in cap. placuit. num. 48. de Pœnitent. dist. 6. idcirco Parochos posse assumere in suos coadjutores pro Confessionibus audiendis propriorum Parochianorum Sacerdotes approbatos ab alienis Episcopis, non habentes jurisdictionem ab Episcopo loci Superioris eorundem Parochorum docet per plures resolutiones Diana Coordinatus d. tom. 1. tract. 3. resol. 11. 12. 13. & 14. ubi DD. Porro apud me hæc assertio non intrant, & eam in praxi nunquam habere locum observavi; si enim esset vera, sequeretur, quòd omnes illi, qui concurrunt ad aliquod beneficium Parochiale, & ab examinatribus synodalibus coram Episcopo approbantur quo ad scientiam; & mores, possent absque mandato, seu licentia Episcopi vocari à Parochis ad audiendas confessiones in eorum Ecclesiis; quod quidem à nemine fit; & si fieret, non tardarent Episcopi punire hujusmodi Confessarios, semiapprobatione, scilicet quo ad idoneitatem tantum, fultos.

Dicendum est igitur, Parochos non posse assumere in Confessarios pro se, ac suis ovibus, nisi Sacerdotes approbatos completè ab Episcopo, & quo ad idoneitatem, & quo ad jurisdictionem, ac expressam facultatem habentes audiendi confessiones; quandoquidem Parochi circa Sacramentum Pœnitentiæ non habent Jurisdictionem aliis per ipsos delegabilem. Primò, quia Jurisdictio eorundem Parochorum non est propriè jurisdictio, Butrius in cap. Cum ab Ecclesiis. num. 23. ad fin. De Offic. ordinarii quem laudet, & sequitur Loterius de benefic. libr. 1. quest. 5. n. 37. sed est exercitium Jurisdictionis delegatum Parochis per collationem beneficii, vel per deputationem ab Episcopo factam ad regimen alicujus Ecclesiæ Curatæ. Idcirco non possunt suum ministerium, quo ad confessiones subdelegare. Suarez d. disp. 26. sect. 1. num. 2. Secundò, quia estò quòd lato modo Parochi dicantur habere Jurisdictionem; habent Jurisdictionem delegatam, non autem ordinariam; hæc enim supponit Magistratum, & concernit in universum Res, & Personas; illa verò est restricta ad certas personas tantum; & idè Parochi non habent vim coercitivam, neque judicium circa res Ecclesiæ; sed tantum in foro interno circa personas limitatas intra confines suæ Parochiæ l. 1. C. Ubi, & apud quem. l. Legatus. ff. de Offic. Procons. Cephalus conf. 358. n. 2. Neque obstat, quòd etiam delegatus potest subdelegare. *cap. Si pro debilitate. De Offic. delegati. cap. Cum causam. De Appellat. l. A. judic. C. de judic. l. 1. C. Qui pro sua Jurisdic.* Nam responderetur, procedere in delegato à Principe; secus in delegato ab inferiore. M. Ant. Peregrinus Eques Patavinus in tractat. Variis libr. 1. ad Rubr. de Officio, & Potest. jud. deleg. num. 6. Parochi autem sunt delegati ab Episcopis inferioribus Papa ad regimen animarum; imò potiùs

sunt subdelegati; nam omnes Episcopi sunt delegati à Summo Pontifice tanquam supremo, & universali Pastore ad regimen Animarum; & idè dicuntur vocati in partem Pastoralis sollicitudinis, *cap. Decreto 11. cum seqq. 2. quest. 6. cap. Multum. 3. q. 6. Loterius d. libr. 2. quest. 22. num. 25.* & per consequens Parochi subdelegantur ab Episcopis in eodem regimine, & sic subdelegare alios non possunt in audiendis confessionibus, & absolvendis pœnitentibus à peccatis. Tantò minùs, quia in hoc ministerio censetur electa industria propriæ personæ ipsius Parochi; quo casu prohibita est subdelegatio. *cap. fin. §. 1. & ibi Abbas, & DD. De Offic. Deleg. M. Ant. Peregrinus ubi supra n. 7. Loterius d. libr. 2. quest. 2. n. 32. & Pax Jordanus lib. 13. tit. 6. à num. 26. & seqq.* Neque implicat, quòd Parochi subdelegant absque scrupulo alios Sacerdotes ad alia Sacramenta suis Parochianis administranda, scilicet Baptismum, Eucharistiam, Extremam Unctionem, ac etiam Matrimonium. Falsis enim est responsio, quia prædicta Sacramenta, et si spectent ad Parochum, non requirunt Jurisdictionem, sed solum Sacerdotium in aliis; in Matrimonio autem expressè à Concilio Tridentino permittitur Parochis, ut alium Sacerdotem possint deputare ad adstendum, ut in sess. 24. de Refor. Matrim. cap. 1. ibi: *Qui aliter, quàm presente Parocho; vel alio Sacerdote, de ipsius Parochi, seu Ordinarii licentia, &c.* Igitur conclusio sit, non posse Parochos committere Sacerdotibus approbatis tantum quo ad idoneitatem, ut audiant Confessiones suorum Parochianorum; quia non spectat ad ipsos Parochos impertiri jurisdictionem, & auctoritatem Clavium ligandi, ac solvendi pœnitentes; sed ad solum Episcopum, ut expressè loquitur Concilium Tridentinum d. sess. 23. cap. 15. & servatur in praxi in hoc Episcopatu Patavino; in quo est expressè prohibitum cuicumque audire confessiones sine licentia Episcopi, ut legitur in *Constit. Synodal. part. 2. cap. 14. Vers. Nullus.* ubi ita est sancitum ab Episcopo: *Nullus ad hoc munus obeundum accedat, nisi vel pravo examine facultatem à Nobis impetrarit, vel animarum cura præsint.* Quam prohibitionem esse justam, ac validam demonstrat Diana Coordinatus tom. 1. tract. 3. resol. 22. num. 25. & 26. quæ in Veteri est part. 11. tract. 4. resol. 13.

Quo ad quartum. Si petamus, & requiramus, quibus in casibus prædicta plena Episcopi approbatio non sit necessaria pro confessionibus audiendis. In primis referendi sunt plures casus, in quibus Scholastici, ac Moralista: docent, non esse necessariam approbationem Episcopi pro confessionibus audiendis, quamvis eorundem DD. opiniones, & assertiones hodie sint proscriptæ, ac reprobatæ; ut passim notabimus, ad certam instructionem studiosorum in hoc quæsito. Primò docebant, pro absolutione à Venialibus quemlibet Sacerdotem simplicem esse Ministrum Sacramenti Pœnitentiæ, & absolvere posse absque approbatione Episcopi, asserentes Jurisdictionem concedi universaliter ab Ecclesia. Ita Averfa quest. 16. de Ministr. Sacrament. Pœnit. sect. 3. Eminentiss. Cardin. de Lugo disp. 18. sect. 3. num. 41. Diana, alios DD. cumulans in Coordinato opere tom. 1. tract. 4. resol. 10. nec non in tom. 3. tract. 1. resol. 39. & Salmanticenses d. tract. 6. cap. 11. à num. 8. & seqq. Sed, (præterquam quod hanc opinionem impugnabant, & non veram ostende-

bant

bant Bordonus *Var. Refol. part. 1. refol. 36. num. 57.* Eminentiff. Cardin. de Lauræa *disp. 19. art. 10. per totum*; & alii per nos citati fupra in *Decif. XV. num. 30.* nunc reprobata, & exprefse damnata est hæc doctrina, ac talis opinio ab Innocentio Papa XI. in suo Decreto Communionis Quotidianæ *die 12. Februarii Anni 1679.* quod ego posui, & transferipfi in meis Decisionibus *De Venerabili Eucharistia Sacramento in Decif. X. num. 11.* & de eadem reprobatione loquitur Cardenas in *sua Crifi Theolog. Dissert. 2. capit. 6. à num. 416. & seqq.* Secundò negabant necessitatem approbationis pro nova absolutione à peccatis alijs confessis, ac dimissis, quamvis mortalibus, ob eandem rationem, quam de Venialibus allegabant; scilicet non esse materiam necessariam Sacramenti pœnitentiæ, sed tantum deficientem Eminentiff. Cardin. de Lugo *d. disp. 18. sect. 3.* Laym. *de Sacram. Pœnitent. cap. 10. num. 2.* Salmanticenses *d. cap. 11. num. 15.* Sed & hæc opinio est deferenda; quia etiam peccata jam confessa, & remissa, si noviter subdantur Clavibus per reiteratam confessionem, datur vera, ac valida absolutio, ut ostendimus fupra *Decif. XXXV. num. 8.* idè opus est approbatione Episcopii, & quòd per eam iurisdicctio habeatur. Tertio flocci faciebant approbationem prædictam pro absolutione à mortalibus inculpabiliter oblitis, dum ea pœnitens recordatur, & confitetur, Diana *Coordinatus tom. 7. tract. 1. refol. 87.* existente in veteri *part. 2. tract. 16. refol. 44. alias 46. ubi DD.* At etiam ab hac opinione est cavendum; eam enim reprobant Candidus *Disquisit. 24. art. 66. dub. 2. num. 5.* Leander *quest. 13.* quem citant, & sequuntur Salmanticenses *d. tractat. 6. cap. 11. num. 18.* Quartò concedebant non esse necessariam dictam approbationem Doctoribus, Licentiatif, ac Magistris; sed rejicitur & hæc doctrina, tanquam erronea à DD. quos cumulant, & commendant Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 11. num. 94.* stante Constitutione B. Pii V. edita anno 1571. *Incipien. Romani Pontifices &c.* In qua præcipit Magistros, ac Doctores in Theologia esse approbandos ab Episcopis prævio examine ad Confessiones audiendas. Et quintò asseriebant, quòd Prælati Regulares non egebant prædicta approbatione pro confessionibus, quia quodammodo videntur Parochi, cum habeant regimen Monasterii, seu Conventus. Ita DD. apud Henriquez *libr. 7. de Indulgent. cap. 12. num. 3.* in glossa *lit. K.* Valerius in *Different. utriusque fori Verb. nullitas diff. 5. n. 3.* & alii apud Dicastillum *disp. 10. dub. 9. num. 265.* Sed meritò exploditur & hæc opinio à DD. allegatis per Salmanticenses *d. cap. 11. num. 93.* rectè advertentes, quòd illa Prælatuæ non significantur nomine beneficii Parochialis, de quo loquitur Concilium Tridentinum *d. sess. 23. cap. 15.* & ideo videbimus, quòd Abbates, Priores, Guardiani, & alii Superiores Monasteriorum volentes audire confessiones Sæcularium accedunt ad Episcopum pro approbatione ac mandato.

Igitur pro responsione propofiti quæfisti dicendum est, Unum tantum esse calum, in quo non est opus approbatione; videlicet articulus, seu periculum mortis. In hoc casu omnes Sacerdotes habent sufficientem Jurisdictionem absolvendi à quibuscunque censuris, ac peccatis quomodolibet reservatis, ut declaravit Concilium Tridentinum *sess. 14. cap. 7.* in illis verbis: *Veruntamen pie Doct. Clericali Tom. 1. Lib. IV.*

admodum, ne hac ipsa occasione aliquis pereat, in eadem Ecclesia Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis, atque ideo omnes Sacerdotes quoslibet pœnitentes à quibuscunque peccatis, & censuris absolvere possint. Etequidem in prædicto casu nullus Sacerdos excipitur, etiam si esset excommunicatus, hæreticus degradatus, suspensus, vel irregularis, ut docent Suarez *disp. 26. sect. 4.* Sanchez in *Decalog. libr. 2. cap. 13. à num. 6.* Eminentiff. Cardin. de Lugo *disp. 18. sect. 2. num. 18.* & alii plures apud Dianam *part. 3. tract. 4. refol. 57.* Quæ est in *Coordinato tom. 1. tract. 5. refol. 2.* & apud Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 11. num. 20.* ubi *num. 23.* bene docent articulum mortis esse, quando proximè, certò, moraliter, & ferè invincibiliter mors instat; periculum verò, quando sub dubio, vel timore probabili mors expectatur, ut in prælio, in morbo periculoso, in difficili partu, in longa navigatione, & similibus. Quamvis autem aliqui DD. putent, non esse idem dicendum in periculo mortis, quòd dicitur in articulo communior tamen opinio, est nullam esse differentiam quoad prædictam facultatem absolvendi sive in articulo, sive in periculo mortis: illæ enim voces reciprocè in jure usurpantur, cap. *Si quis suadente 17. quest. 4. cap. Eos, qui. De Sent. excommunic. in 6.* & ita scribunt Suarez *d. disp. 26. sect. 4. num. 43.* & alii plurimi relati à Salmanticensibus, ubi *supra num. 24.* addentibus sub periculo mortis comprehendendi periculum futuræ amentię; nec non eos, qui sunt in captivitate; hi enim omnes à quocunque Sacerdote possunt absolvi, ac si essent in articulo mortis.

Sed quid juris si in eo articulo, vel periculo addit Sacerdos approbatus? poterint non approbatus absolvere? Sunt hinc inde opiniones probabiles ob rationem ac multitudinem Doctorum pro utraque militantium, quos cumulant Salmanticenses ubi *ante num. 29. & 30.* qui adherent negativæ, illam limitantes, quando Parochus, vel Sacerdos approbatus recusaret audire Confessionem moribundi, vel existentis in periculo mortis, aut superveniret, incepta jam confessione coram non approbato; hic enim posset continuare in audienda illa, & absolvere; prout etiam si esset repetenda confessio coram eodem non approbato facta, ob nullitatem absolutionis ex aliquo defectu pœnitentis puta mendacii, non doloris sufficientis, vel sine proposito emendandi. Porro, si in dicto articulo, vel periculo mortis pœnitens irretitus esset excommunicatione, & superveniret Superior habens facultatem absolvendi ab illa, ab ipso esset prius recipienda absolutio à censura deinde eo nolente audire confessionem peccatorum, posset pœnitens ea confiteri Sacerdoti non approbato. Sanchez *d. libr. 2. cap. 13. num. 15.* Salmanticenses *ibid. num. 36.* addentes *num. 37.* quòd completa confessione coram non approbato & recepta ab eo absolutione; si superveniat approbatus, & pœnitens iterum velit aliqua peccata oblita confiteri; id facere debet coram approbato; quia hæc est nova confessio à priori independens Sanchez *d. c. 13. num. 15.* Tandem, an in defectu Sacerdotum possint Angeli in articulo mortis absolvere à peccatis? Videatur Diana *part. 11. tract. 6. refol. 14.* quæ transitum fecit in *Coordinati operis tom. 1. tract. 4. refol. 16.* De Sacri Viatici administratione exemplum habemus in S. Raymundo Nonnato, de quo ait Breviarium Romanum *die 31. August. Lect. 6.*

X

Cumque

Cumque morbus ingravesceret, & Sacerdos diutius tardaret, Angelorum ministerio sub specie Religiosorum sui Ordinis apparentium salutarî Viatico refectus fuit.

Quo ad Ultimum. Si quærimus, Quando approbatio jam concessa pro audiendis confessionibus expiraret? Tres casus sunt distinguendi. Primus est, quando concessa fuit ad tempus limitatum; videlicet ad sex menses; vel ad annum; ut hisce temporibus faciunt Episcopi cum quiscunque Confessariis, & est mos Urbis, & Orbis, ut ait Nicolius in *Lucubrat. Canonici d. libr. 5. tit. 38. num. 9.* & in hoc casu extra omnem controversiam est, quod expirato tempore, expirata etiam est ipsa approbatio; nam limitata, causa limitatum producit effectum Menoch. *consil. 24. num. 19. & consil. 414. num. 1.* Secundus casus est, quando data est approbatio indefinitè, & illimitatè; & in hoc casu durat etiam post mortem concedentis, & donec revocetur à Successore. Sanchez. *de Matrimon. libr. 8. disp. 28. num. 72.* Garzias *de Benefic. part. 6. cap. 2. num. 321.* Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 11. num. 80.* ubi DD. plurimos congerunt ita scribentes, ob eam rationem, quia approbatio, quæ fit ab Episcopo, ut simplices Sacerdotes possint audire confessiones, est gratia; gratia autem de jure non expirat morte concedentis. *cap. Si super gratia 9. De Offic. Deleg. in 6. & in cap. Sicut 36. De Præbend. eod. lib. 6.* Hinc praxis ostendit, quod mortuo Episcopo, Confessarii antea ab eo approbati continuant suum ministerium, donec Vicarius Capitularis revocet eorum facultates; quod circa Confessarios Sæculares facere non est ei prohibitum. Marchettus in *Praxi Vicar. Capitul. part. 2. tit. 17. num. 15.* & Diana *part. 3. tract. 4. resol. 48.* reposita in *Operis Coordinati tom. 3. tract. 3. resol. 33. §. 2.* Et quod dicitur de morte Episcopi, procedit etiam de cessione ejus ab Officio, ut si cedat dignitati, aut ea privetur; vel per incursum in censuras jurisdictione exuatur. Averla *quest. 16. sect. 4.* Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 11. num. 82.* Tertius casus est, quando Episcopus concessit licentiam Confessario audiendi confessiones his verbis: *Ad beneplacitum nostrum. Vel, Donec voluero; seu, dum fuerit nostra voluntas; aut Ad arbitrium voluntatis nostræ; sive, Dum nobis placuerit.* Et in his casibus per mortem concedentis expirat facultas Confessarii; nam beneplacitum, & voluntas personæ pendet ab ipsa persona; qua extincta per mortem, etiam beneplacitum, & voluntas extinguitur. Ita Suarez *disp. 27. sect. 4.* Reginaldus *libr. 5. num. 95.* & Salmanticenses alios DD. allegantes *d. cap. 11. num. 85.* ubi subdunt, aliud esse dicendum, si Episcopus dixisset in licentia, se eam dare; donec revocavero; vel donec aliter disposuero; quia per mortem supervenientem impeditur actus revocationis, & contrariæ dispositionis.

Corollarii loco notandum est iste casus. Vocatur Confessarius habens licentiam suam limitatam ad tempus, ut audiat confessionem Parochi necessario celebraturi. Dubitat Confessarius, an duret sua licentia; timet tempus ejusdem expirasse. Poteritne audire & absolvere; affirmative respondent Suarez *disp. 26. sect. 6.* Eminentiſſ. Cardin. de Lugo *disp. 29. num. 28.* Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 11. num. 72.* sub conditione, si mea licentia durat. Ratio est, quia nullus est abusus Clavium cum dicta conditione; nam si adest jurisdictio, fiet Sacramentum, & proficit pœnitenti; si vero non adfit, nihil ponitur in esse

& tantummodo ipse pœnitens monitus deinde de veritate, si licentia expirasset, teneretur, iterum confiteri. Id autem fieri non debet, nisi urgente necessitate.

DECISIO XXXVIII.

ARGUMENTUM.

De Approbatione Confessariorum Regularium pro audiendis secularium personarum Confessionibus tractatur in præfenti Decisione, Recensentur eorumdem Regularium Privilegia antiqua, eaque declarantur, distinguendo tria Jura; Jus vetus Extravagantium, Jus novum Concilii Tridentini; & Jus novissimum Constitutionis Urbani Papæ VIII. Disputatur, An Regulares Confessarii habeant Jurisdictionem à Papa; vel ab Episcopis? Quomodo sit dando licentia Regularibus audiendi Confessiones Laicorum? Et quando jam data limitari, vel revocari possit? pluraque alia dubia proposita deciduntur, tum ex declarationibus Sacræ Congregationis Concilii; tum ex Constitutione Clementis Papæ X. Anni 1670.

SUMMARIUM.

- 1 Monachi quando ceperint audire Confessiones Laicorum: & quando Ordines Mendicantium?
- 2 Privilegia cur data Regularibus circa Predicationem, & Confessiones?
- 3 Privilegia Regularium in corpore Juris inserta, quæ sint?
- 4 Bonifacii VIII. privilegium pro Confessariis Regularibus.
- 5 Benedicti XI. aliud privilegium pro iisdem.
- 6 Clementis V. ordinatio pro Confessariis Regularibus.
- 7 Regulares Confessarii olim à suis Superioribus tantum examinabantur.
- 8 Examen & approbatio Regularium Confessariorum spectat ad Episcopos tantum ex Decreto Conc. Trid.
- 9 Urbanus VIII. cassat, & irritat omnia privilegia Regularium quo ad examen, & approbationem eorum pro Confessionibus audiendis.
- 10 Jurisdictionem pro absolvendis pœnitentibus secularibus an Regulares recipiant à Papa, vel ab Episcopis Diœcesanis?
- 11 Glossæ in Sacros Canones auctoritas.
- 12 Jurisdictio pro Confessionibus ante Concil. Trid. debetur Regularibus ab Episcopis.
- 13 Privilegia omnia Regularium circa Confessiones Laicorum revocata.
- 14 Moralistarum assertiones non vere circa Confessarios Regulares.
- 15 Auctoris opinio circa jurisdictionem Regularium Confessariorum.
- 16 Appellare possunt Regulares idonei à denegata licentia audiendi Confessiones, non etiam Presbyteri sæculares.
- 17 Regulares Confessarii an sint approbandi tempore limitato?